

Fjärde söndagen under året 2023

Gud har en förunderlig förkärlek för det som är svagt och bräckligt. Ett litet vasstrå vill han inte knäcka. En liten svag och ödmjuk stackare vill han upphöja. ”Det som är svagt i världen utvalde Gud för att låta det starka stå där med skam, och det som världen ser ner på, det som ringaktas, ja, som inte finns till, just det utvalde Gud” (1 Kor 1:28). Guds speciella omsorg och kärlek till det lilla, till de små och föraktade går som en röd tråd genom hela Bibeln. I sin bergspredikan är det dessa människor som Jesus prisar saliga: de fattiga i anden, de ödmjuka, de barmhärtiga och renhjärtade. De finns ingen tvekan om hur Gud vill att vi människor skall vara för att vara honom till behag. Samtidigt är det aldrig dessa människor som står högt i kurs i världens ögon. Ändå är det dessa människor som i det fördolda genom sin ödmjukhet och sitt saktmod bär upp världen och gör att det kan bestå trots alla de andra som bara strävar efter makt och inflytande på andras bekostnad.

”Det som är dåraktigt för världen utvalde Gud” (1 Kor 1:27), skriver Paulus. Gud utvalde ett litet och föraktat folk Israel för att visa det sin förkärlek och ingå ett förbund med det. När han själv kommer till vår jord och blir människa föds han som ett fattigt litet barn som inte tas emot i härbärgat. Gud väljer att inta den sista platsen, när han blir en av oss för att visa hur vi skall försöka leva. Samtidigt vet vi hur lätt det är att glömma bort denna evangeliets ständiga fingervisning. Men Gud ger inte upp utan visar oss ständigt att han vill omhulda och bistå de små och förbisedda. ”Sök Herren, alla ni ödmjuka i landet, som håller hans lag. Sök rättfärdighet, sök barmhärtighet” (Sef 2:3). Profeten Sefanjas maning är lika aktuell idag som i dåtidens Israel. Vi måste ständigt göra oss ödmjuka och söka Herren och hans rättfärdighet och barmhärtighet i stället för att söka oss en förmånlig ställning med inflytande och befästa vår maktställning.

Profeterna talade ofta om ”kvarlevan av Israel” (Sef 3:12) för att peka på den lilla grupp människor som håller fast vid förbundet med Gud och vill leva i lydighet mot hans bud, även när det stora flertalet vänder sig bort från Gud och söker sin egen fördel och andra gudar. Låter det inte förvånansvärt aktuellt? Också i vår tid är det bara en liten kvarleva som håller fast vid Jesus och hans evangelium i stället för att söka egen vinning och maktposition. Också i vår tid är kyrkan en liten kvarleva, en liten rest av människor som vill leva efter Herrens bud och söka hans barmhärtighet och rättfärdighet. Det är aldrig lätt att vara en kvarleva, en liten minoritet. Samtidigt vet vi att Gud har denna förkärlek för de svaga och små, de ödmjuka och saktmodiga, de fattiga i anden. Den sekularisering som hela västvärlden gör igenom innebär att kyrkan förlorar den position med inflytande och makt i samhället som hon ibland har haft. I Sverige har vår katolska kyrka

redan förlorat denna position när reformationen infördes, så vi är mer vana vid att ses över axeln och ignoreras. Men i andra länder som Tyskland kan det bli en svår övergångsperiod för kyrkan, innan man accepterar att vara en försumbar liten grupp, en kvarleva utan mycket inflytande på livets gång i samhället.

Samtidigt vet vi att Jesus vill att vi kristna skall vara världens ljus och salt i det samhälle där vi lever. Vi är alla kallade att lysa upp vår värld och påminna den om vad som är sant och äkta och varna för det som är falskt och osant. Det kan först tyckas vara en motsats att vi både skall vara små och maktlösa och samtidigt kunna påverka och sprida det goda budskapet. Den ekvationen är inte lätt att lösa, men vi får tro att vi kan få Guds hjälp för att försöka vara både sant ödmjuka och bli fruktbara budbärare av hans goda och glada nyhet. För det är just det som är kärnan i evangeliet: Gud kommer till oss i svaghet och utblottelse för att visa oss vad som är den enda vägen till räddning och frälsning för vår värld, för var och en av oss. Den allsmäktige Guden gör sig svag och fattig, eftersom han vill frälsa oss genom sin barmhärtighet, inte genom sin allmakt och sitt upphöjda majestät.

Jesus går till och med så långt att han kallar oss saliga när vi får lida förföljelse: ”Saliga är ni när man skymfar och förföljer er och på allt sätt förtalar er för min skull. Gläd er och jubla, er lön blir stor i himlen. På samma sätt förföljdes ju profeterna före er tid” (Matt 5:11-12). I vår tid ser vi hur kristna förföljs i stora delar av världen. Martyriet är inte så långt borta. Men ingenting kan avskräcka den som verkligen har tagit till sig Jesu kärlek och nåd och låtit sig förvandlas av hans frälsning. Om vi verkligen tror på evangeliets budskap är vi också beredda att ta på oss det lidande och det förakt som kan möta oss. Det finns en speciell sorts glädje som vi bara kan erfara när vi får utstå något obehag eller motstånd, förtal eller förföljelse för Jesu skull. Om vi verkligen vill vara hans vänner är det helt naturligt för oss att vi inte vinner popularitet, framgång eller världsliga förmåner.

Samtidigt måste vi akta oss för att inte yvas och bli övermodiga för att vi kan stå ut med detta motstånd. Vi måste också älska dem som föraktar och gör oss illa. Det är denna sanna kärlek och ömhet för dem som motarbetar och förföljer oss som är kännetecknen för Jesu äkta lärjungar. Kärleken till dem måste alltid brinna i våra hjärtan. Det är den kärleken, Jesu egen kärlek som har ingjutits i oss genom Anden vid vårt dop, som kan besegra världen och dess tanke- och handlingssätt. Det är bara de saliga som kan övervinna världen. Det finns ingen större lycka för oss än att få tillhöra dessa saliga, dessa fattiga i anden, dessa som hungrar och törstar efter rättfärdighet, dessa barmhärtiga och renhjärtade. ”Gläd er och jubla, er lön blir stor i himlen” (Matt 5:12), säger Jesus - men här på jorden får vi ingen lön, bara spott och spe.

